

Brecht is een zwembad, Molière een oceaan

Oude liedjes op het klavier van Dirk Tanghe

Dirk Tanghe scoorde met zijn eerste productie binnen het beroepstheater meteen een hit: *De Getemde Feeks* werd overladen met prijzen. Hij kreeg prompt drie opdrachten: bij Malpertuis, NTG en KVS. Johan Thielemans volgt deze jonge theatermaker op de voet. Op weg naar een *hatrick*?

Dirk Tanghe werd in Torhout geboren. Zijn grootvader en zijn vader waren beiden al actief in de amateurskring St-Rembert. Zijn grootvader was ook cabarettier. Als "De Twee Michiels" trad hij samen met een vriend op voor de seizoenarbeiders in Frankrijk. "Toen ik vier of vijf jaar oud was," vertelt Dirk Tanghe in zijn optrekje in Antwerpen, "zag ik mijn grootvader zich thuis verkleeden met de uitgebreide garderobe die nodig was om de vele sketches op te voeren. Bij hem heb ik voor het eerst ervaren hoe een bekende persoon plots iemand anders werd; mijn grootvader stond voor mij als een matroos. Nog sterker herinner ik me het moment waarop ik mijn vader als Romeins soldaat zag opstappen in de processie. Toen hij in de huiskamer verscheen, was dat voor mij een wonder, een sprookje dat binnenwandelde." Toen hij twaalf was, zette hij zijn eerste stap op de scène en ontdekte hij de lieve leugen van het toneel, want iedereen werd dronken van een drankje dat bij nader toezien niets anders was dan wat cola met water. "Dat ze me zo bij de neus hebben genomen," dacht Dirk Tanghe, "is fantastisch."

Hij begon zelf korte stukken te schrijven die eerst, met Karin Tanghe ("familie van de negende graad, en nog altijd mijn vriendin", verduidelijkt Tanghe) en neef Bart Tanghe voor de familie opgevoerd werden, en later op de jongensschool, wat ertoe leidde dat Dirk

Dirk Tanghe – Foto J.J. Soenen

Tanghe drie jaar na elkaar een show mocht organiseren voor zijn St.-Rembertschool.

Te geprofileerd

In de poësis las hij voor het eerst Molière en Shakespeare (in de vertaling van Burgersdijk). In de klas klonk het allemaal saai, maar thuis, bij het herlezen, ontdekte hij hoe spannend deze verhalen waren. Van toen af heeft Shakespeare hem nooit meer losgelaten. "Ik ging die stukken ook in het theater bekijken, maar ik vond de opvoeringen vaak zo jammerlijk doods."

Na de humaniora volgde hij een jaar kunstgeschiedenis, maar dat viel tegen. Student Tanghe was bo-

vendien vaker in de bioscoop of in het theater te vinden dan op de universiteitsbanken. Hij schakelde over op een onderwijzersopleiding. Omdat er in het lessenpakket zo weinig aandacht werd besteed aan de kunstzinnige ontwikkeling van het kind, liet hij het onderwijs in de steek, ontgoocheld. Toen nam hij de beslissing om acteur te worden. Hij was 21.

In de producties van de Rembertkring was Karin weer opgedoken. Samen zetten ze een kindermusical op. Dat leidde een jaar later tot een voorstelling van *Assepoester* ("een wrange versie"). In 1980 vroeg de St-Rembertskring of hij voor hen een spektakel wilde opzetten. Veertig jonge mensen namen eraan deel, en de amateurstroep kreeg een volledig nieuwe impuls. In hetzelfde jaar gingen beide Tanghes naar Antwerpen, Karin werd tot de Studio toegelaten, maar van Dirk vond Fons Goris, na één dag zwaar auditioneren, dat hij "te geprofileerd" was voor zijn school, en zo kwam hij aan het conservatorium bij Dora van der Groen terecht.

"Ik was erg blij dat ik al vijftwintig was, want zo stond ik met veel meer rijpheid tegenover wat er geboden werd. Ik heb de beste herinneringen aan Dora van der Groen, omdat zij de persoonlijkheid van de acteur tot volle groei laat komen. Ze heeft me eens gezegd: 'Na iedere zin die je speelt, moet eigenlijk het doek kunnen vallen', of 'Je speelt tennis met je partner. Je haalt de zin van